

»Hvorfor tier du!« raabte Præsten, og hele hans Legeme rystede, saa Blomsterskaalen paa Bordet klirrede.

»Det er, som du siger, Johannes! Det var ingen ufrivillig Død.«

»Og hvad grunder du den skammelige Formodning paa?«

»Jeg fandt et Brev i Rosalies Kjolelomme. I den Kjole, der hang i Badehuset sammen med hendes andre Klæder. Da Brevet ingen Udskrift havde, brød jeg det; men jeg havde ikke læst mange Linjer, før det blev mig klart, at det var hendes Afskedshilsen til dig. I sin nedtrykte og forvirrede Sindstemning havde hun glemt at sætte dit Navn paa Konvolutten. Fra det Øjeblik, jeg forstod det, læste jeg naturligvis ikke mere, og heller ingen andre har gjort det. Men de Par Linier fortalte mig altsaa Sandheden. Naar jeg har fortiet den for dig, forstaar du vel mine Grunde. Jeg vidste jo, hvor inderligt du og Rosalie holdt af hinanden trods alle Modsætninger. Jeg gik desuden ud fra, at Rosalie havde handlet i en pludselig Sindsvildelse, i hvert Fald i en ulyksalig Overilelse. Saadan forstod jeg det dengang. Hun havde om Morgenens faaet et Brev fra dig, ikke sandt? Et Brev, hvori du bebrejdede hende, at hun var forsømmelig med sin Altergang. Det har velsagtens været den ydre Foran-